

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

08 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Ghenadie Nicolaev,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Ivanov Oxana în numele inculpatei Zapescu Sofia, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 02 noiembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Zapescu Sofia

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 16.12.2015-02.11.2016;

instanța de apel: 07.12.2016-25.04.2017;

instanța de recurs: 14.07.2017-08.11.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 02 noiembrie 2016, Zapescu S. a fost condamnată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executare în penitenciare pentru femeii de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita o anumită activitate, legată de angajarea persoanelor în câmpul muncii pe un termen de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a reținut că, în perioada lunii octombrie 2013, Zapescu S. aflându-se pe teritoriul mun. Chișinău, acționând împreună cu cet. Doicu Iv. (condamnat prin sentința Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 12.06.2015, pentru comiterea aceleiași infracțiuni), persoana nestabilă de organul de urmărire penală pe nume "Natalia", precum și alte persoane neidentificate până la moment de organul de urmărire penală, urmărind scopul de exploatare în cerșetorie în condiții similare sclaviei pe teritoriul Federației Ruse, prin înșelăciune, profitând de poziția vulnerabilitate a cet. XXXXX, manifestată prin situația precară din punct de vedere al supraviețuirii sociale, sub pretextul angajării la o muncă bine plătită în or. Moscova, Federația Rusă, a recrutat-o pe cet. XXXXX, în acest scop.

Ulterior, la 24.10.2013, Doicu Iv., aflându-se pe teritoriul mun. Chișinău, acționând de comun acord și împreună cu cet. Zapescu S., persoana nestabilă de organul de urmărire penală pe nume "Natalia", precum și alte persoane

nestabilite de organul de urmărire penală, urmărind scopul realizării intențiilor sale infracționale privind exploatarea în cerșetorie a persoanei, i-a organizat deplasarea lui XXXXX și au însoțit-o în deplasare, către or. Moscova, Federația Rusă cu autocarul de curs Chisinau - Moscova.

Astfel, în aceste circumstanțe, ajungând în or. Moscova, Federația Rusă, Zapescu S., urmărind scopul realizării în continuare a intențiilor sale infracționale privind exploatarea în cerșetorie a persoanei, acționând împreună cu cet. Doicu Iv., i-au organizat în continuare transportarea lui XXXXX, din or. Moscova, către or. Cazani, Federația Rusă, unde ultima prin aplicarea violenței fizice și psihice nepericuloase pentru viață și sănătatea persoanei, prin confiscare a documentelor, a fost impusă să cerșească pe străzile or. Cazani, Federația rusă, până în luna decembrie 2013 de către Doicu Iv., Zapescu S. și o persoană nestabilă de către organul de urmărire penală pe nume "Natalia".

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Babara O. în numele inculpatei, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile inculpatei să fie recalificate, cu excluderea calificativele neconfirmate în instanța de judecată, iar la stabilirea pedepsei acesteia să fie aplicate prevederile art. 79 și art. 90 Cod penal, numindu-i o pedeapsă sub limita stabilită de lege, precum și dispunerea suspendării condiționate a pedepsei cu închisoarea pe un termen de probă.

În motivarea apelului declarat autorul acestuia a invocat, instanța de fond a ignorat ansamblul de circumstanțe atenuante: săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, starea materială precară, aflarea la întreținere a nepoților minori, vârsta înaintată, recunoașterea faptei, căința și contribuirea la descoperirea faptei, aflarea în arest și arest la domiciliul.

Adițional, apelantul a menționat că, sentința a fost adoptată cu ignorarea evidentă a situației de fapt și după o apreciere vădit eronată a probelor administrate, ceea ce a tras calificarea greșită a faptei, dar și a dus la numirea unei pedepse ilegale și disproporționale.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea decizie adoptate instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpata a săvârșit infracțiunea imputată.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a conchis că, cu toate că Zapescu S. nu și-a recunoscut vinovăția în comiterea traficului de ființe umane, aceasta se dovedește integral prin sistemul de probe: - *declarațiile: părții vătămate XXXXX (f. d. 202-207, vol. I); martorilor Zmeu Ig. (f.d. 212, vol. I); Sapescu Eu. (f. d. 213, voi. I); - procesul-verbal de ridicare din 20.02.2014 (f.d. 15-17, vol. I); - procesul-verbal de examinare a obiectului din 20.02.2014 (f.d. 18, 19, vol. I); - procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 19.02.2014, în cadrul căruia partea vătămată XXXXX a recunoscut-o pe Zapescu S. (f.d. 26, 27, vol. I); - procesul-verbal de examinare a obiectului din 13.03.2014, în cadrul căruia a fost examinată informația Poliției de Frontieră (f.d. 36, 37, 38, vol. I); - procesul-verbal de examinare a obiectului din 08.04.2015, în cadrul căruia a fost examinată ancheta socială a familiei cet. XXXXX (f.d. 40, 45, 46, vol. I); - procesul-verbal de examinare din 08.12.2015 (f.d. 93-96, 97, vol. I).*

Astfel, instanța de apel a constatat cu certitudine, că prin acțiunile sale intenționate, inculpata a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 165 alin. (2) d) Cod penal.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatei precum că, nu a acționat de comun acord și împreună cu Doicu Iv., cu persoana nestabilă de organul de urmărire penală nume "Natalia", precum și alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, n-a urmărit scopul de exploatare în cerșetorie, în condiții similare sclaviei pe teritoriul Federației Ruse, n-a profitat de poziția de vulnerabilitate a părții vătămate, sub pretextul angajării la muncă în Federația Rusă, n-a recrutat-o prin înșelăciune pe aceasta, nu i-a organizat deplasarea în or. Kazani, Federația Rusă și n-a însoțit-o în deplasare, către or. Moscova, Federația Rusă cu autocarul de cursă Chișinău - Moscova, n-a aplicat violența psihică și fizică nepericuloasă pentru viața și sănătatea ei, nu i-a confiscat documentele și n-a impus-o să cerșească, or, aceste argumente nu corespund adevărului și sunt înaintate de către inculpată în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, deoarece sunt contradictorii cu celelalte probe, analizate și apreciate mai sus, care demonstrează cu certitudine vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate.

La fel, instanța de apel a reținut că, la individualizarea pedepsei prima instanță corect a conchis că corectarea și reeducarea inculpatei este posibilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii, cu stabilirea unei pedepse *minime* prevăzute de sancțiunea art. 165 alin. (2) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a constatat că, în speță nu sunt aplicabile prevederile art. 79 Cod penal, deoarece asemenea circumstanțe n-au fost constatate, astfel, argumentele apelantului precum că inculpata și-a recunoscut vina, sunt nefondate, or, ultima fiind audiată atât în instanța de fond (f.d. 32-34, vol. II), cât și în cea de apel a dat declarații contrar învinuirii aduse, apreciate atât de instanța de fond cât și cea de apel ca fiind date în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală.

De asemenea, instanța de apel a considerat nefondat și argumentul apelantului precum că inculpata a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, are o vârstă înaintată și o stare materială precară, considerând aceste circumstanțe ca excepționale, care ar face posibil aplicarea unei pedepse sub limita minimă stabilită de Lege, în baza art. 79 Codul penal, or, acestea constituie niște circumstanțe atenuante obișnuite, care nu prevăd ceva excepțional și nu pot fi considerate excepționale.

Din considerentele enunțate instanța de apel a conchis că, în circumstanțele sus-indicate, nu sunt aplicabile nici prevederile art. 90 Cod penal și nu este posibil de suspendat condiționat executarea pedepsei închisorii, or, inculpata a fost condamnată la 7 ani închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni cu intenție.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs ordinar avocatul Ivanov O. în numele inculpatei, care, fără a invoca vre-un temei de drept din cele prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

În motivarea recursului ordinar, autorul invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel de către partea apărării și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că:

- hotărârile contestate au fost adoptate cu ignorarea evidentă a situației de fapt și după o apreciere vădit eronată a probelor administrate, ceea ce a atras calificarea greșită a faptei inculpatei, dar și a dus la numirea unei pedepse ilegale și disproporționale;

- instanța de fond a lăsat fără examinare demersurile părții apărării privind recalificarea indicilor infracționali, care la rândul lor și potrivit tuturor probelor acumulate de acuzarea de stat, s-ar fi încadrat perfect și corect în prevederile art. 302 alin. (1) Cod penal și în privința lor nu s-a expus nici într-un fel;

- nici instanța de fond, nici cea de apel și nici acuzarea nu au mai adus probe ce ar fi atestat existența calificativului prevăzut de art. 165 Cod penal;

- atât partea vătămată, dar și soțul ei, persoană dezinteresată, nu au indicat asupra lui Zapescu S. ca fiind persoana care ar fi recrutat-o pe XXXXX, iar fi luat actul de identitate, ar fi lovit-o și ar fi impus-o la careva acțiuni;

- instanțele inferioare au omis să constate că, una din circumstanțele atenuante este recunoașterea faptei, care îi permitea stabilirea în privința inculpatei altei categorii de pedeapsă;

- în cadrul examinării cauzei de către instanțele de fond, inculpatei nu i-au asigurat dreptul legal la un interpret;

- partea vătămată, în mod nejustificat, și-a schimbat de câteva ori declarațiile, acționând la îndrumarea organului de urmărire penală, pentru a fi obținută condamnarea la o pedeapsă mai mare a inculpatei;

- principiul prezumției nevinovăției reprezintă o regulă de bază a procesului penal și unul din drepturile fundamentale ale omului. Acest fapt explică înscrierea prezumției de vinovăție în numeroase documente de drept internațional în care se consacră drepturi fundamentale ale persoanei. Actele juridice internaționale la care este parte și RM conțin prevederi a prezumției nevinovăției: art. 11 al Declarației Universale a Drepturilor Omului (1948); art. 6 § 2 al CoEDO (1950); art. 14.2 al Pactului internațional asupra drepturilor civile și politice (1966);

- în acțiunile inculpatei nu se întrunesc toate calificativele imputate de partea acuzării;

- este total eronată aprecierea circumstanțelor agravate la caz, deoarece instanța a indicat în această privință asupra săvârșirii unei infracțiuni deosebit de grave, cu folosirea încrederii acordate, care nu se includ în lista acestor circumstanțe;

- inculpata nu s-a eschivat de la urmărirea penală, a cooperat cu organele de drept, a respectat regimul impus și alte circumstanțe în măsură să adeverească riscurile eschivării de la urmărirea penală sau de influențare a martorilor și părțile vătămate nu există;

- instanța a ignorat ansamblul de circumstanțe atenuante prezente în cauză, care, în ansamblul lor constituie atât circumstanțe excepționale cât și determinante pentru a fi suspendată executarea efectivă a pedepsei cu închisoare;

- în speță se atestă o eroare gravă admisă de prima instanță, cât și de instanța de apel la calificarea faptei săvârșite de către inculpată, precum și la numirea pedepsei acesteia.

6.1. La 06 septembrie 2017, împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs suplimentar avocatul inculpatei, Ivanov O., care, fără a invoca vre-un temei de drept din cele prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă rejudecarea cauzei de către instanța de apel, invocând că, în recursul ordinar declarat anterior s-a omis cerința privind recalcularea și rectificarea termenului de executare a pedepsei închisorii stabilit inculpatei prin sentința Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 02 noiembrie 2016, care a fost menținută prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău 25 aprilie 2017, cu includerea în acest termen a duratei reținerii pe teritoriul Ucrainei până la arestarea preventivă de la 29.08.2015 până la 27.11.2015.

Prin urmare, neinclusiunea detenției pe teritoriul Ucrainei în termenul de ispășire al pedepsei stabilit inculpatei constituie o omisiune vădită, care urmează a fi înlăturată de instanța de judecată care a întocmit sentința și decizia respectivă.

Adițional recurentul menționează că, potrivit răspunsului parvenit din cadrul Procuraturii Generale a Ucrainei, inculpata a fost reținută și plasată în detenție pe teritoriul Ucrainei din data de 29.08.2015 și s-a oferit termenul de până la 07.12.2015, pentru a fi extrădată autorităților RM.

6.2. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul de fapt, își motivează exclusiv contestația prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor însă, motivele de reapreciere a materialului probatoriu, nu se conțin în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Cât privește recursul suplimentar, s-a constatat că acesta a fost declarat peste termen.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal conchide că acestea sunt inadmisibile, pe motiv că recursul ordinar declarat la 16 iunie 2017, este vădit neîntemeiat, iar cel suplimentar (din 06 septembrie 2017), este declarat peste termen.

7.1. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

Reieșind din textul recursului declarat, instanța atestă că, recurentul nu a făcut trimitere la vreun temei concret din cele stipulate în art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă Colegiul penal reține că, din textul recursului, argumentele invocate se cuprind în temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 4), 6), 8), 10), 12) și 15) Cod de procedură penală, din care rezultă că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când 4) *judecata a avut loc fără participarea*

procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii; 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii; 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; 15) instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul declarat, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în pct. 4. al prezentei decizii.

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat și menținerea în vigoare a sentinței.

Ținând seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dispus menținerea sentinței de condamnare a lui Zapescu S. conform învinuirii înaintate, motivându-și detaliat și clar soluția adoptată.

Colegiul penal conchide că temeiul semnalat de către avocat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Cu referire la critica recurentului sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de "neîntrunire a elementelor infracțiunii", se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este

subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Astfel, autorul recursului consideră că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a tras o concluzie greșită în partea respectivă, considerând că, în speță lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția lui Zapescu S. în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar acțiunile acesteia nu întrunesc semnele constitutive ale infracțiunii.

Instanța de recurs susține că soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că există faptele infracțiunii incriminate.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, mai mult ca atât, nici partea apărării nu invocă ilegalitatea obținerii probelor pe parcursul procesului penal.

Astfel, afirmația apărării precum că, instanțele de fond au tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea inculpatei în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acesteia, sunt combătute prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, precum și administrate în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și apel, *enumerate în pct. 5. al prezentei decizii.*

Prin urmare, argumentele apărării, precum că Zapescu S. nu ar fi săvârșit infracțiunea imputată, contravin materialelor cauzei, deoarece, instanța de fond, ulterior cea de apel, corect au menționat că vinovăția inculpatei se dovedește prin probele *enumerate în pct. 5. al prezentei decizii* și care sunt în contradicție cu cele relatate de inculpată în apărarea sa.

Instanța de recurs, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanțelor inferioare, care au constatat existența faptei și vinovăției inculpatei Zapescu S. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiind stabilite în cauză toate elementele constitutive ale *recrutării și transportării unei persoane, cu consimțământul acesteia, în scop de exploatare pentru cerșetorie, în condiții similare sclaviei, săvârșită de mai multe persoane, cu amenințare aplicării violenței fizice și psihice nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate.*

Astfel, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și a motivat concluziile prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din

punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului părții apărării în sensul declarat, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile avocatului, precum că instanța de apel incorect a apreciat probele cauzei punându-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sunt administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanța inferioară conform legislației în vigoare. Mai mult că, *critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de instanța de apel.*

Cu referire la temeiul prevăzut de pct. 12) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, semnalat în recursul ordinar declarat, Colegiul atestă că, o astfel de eroare în speța dată nu se constată, deoarece, supunând verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept invocată de recurent în baza pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul a statuat ca fiind legală și întemeiată concluzia instanțelor de fond privind recunoașterea vinovăției inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, concluzie pe care instanța de recurs și-a însușit-o și în acest sens nefiind necesară o reinterpretare.

Prin urmare, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatului Zapescu S. a elementelor constitutive ale infracțiunilor imputate, faptele acesteia corect fiind *încadrate* în prevederile art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatei atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează *latura subiectivă* ale acestor infracțiuni, au fost demonstrate prin probele *enumerate în pct. 5. al prezentei decizii*, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

Revenind la conținutul recursului declarat, Colegiul penal va respinge ca neîntemeiată afirmația apărării precum că, în cadrul examinării cauzei de către instanțele de fond, inculpatei nu i-a fost asigurat dreptul legal la un interpret, din care considerente ultima nu a înțeles foarte multe din cele expuse în ședințele de judecată, or, potrivit materialelor cauzei, se atestă că la faza urmăririi penale, nici inculpata și nici avocatul acesteia nu au înaintat asemenea cereri.

Mai mult, fiind audiată în calitate de învinuit, Zapescu S. a menționat că *"Depozițiile doresc să le dau în limba de stat, pe care o cunosc bine"*, fapt pentru care a și semnat (f.d. 89, vol. I).

Totodată, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din prima instanță, în cadrul cercetării judecătorești, inculpata a confirmat că *"învinuirea îmi*

este clară și nu o recunosc” (f.d. 215, vol. I), careva solicitări privind participarea interpretului, la fel nu au parvenit.

Ulterior, în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, la solicitarea apărării, pentru inculpată a fost invitat interpret (f.d. 100, vol. II; înregistrarea audio a ședinței de judecată, CD-R nr.1), astfel, în speță nu se întrevide eroarea de drept semnalată de către recurent și prevăzută la pct. 4) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

În cât privește prezența în speță a erorii de drept prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, semnalată de către recurent, Colegiul penal conchide că, la individualizarea pedepsei instanțele de fond corect au conchis că, corectarea și reeducarea inculpatei este posibilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii, cu stabilirea unei pedepse *minime* prevăzute de sancțiunea art. 165 alin. (2) Cod penal.

Totodată, Colegiul penal conchide că, în speță nu sun aplicabile prevederile art. 79 Cod penal, deoarece asemenea circumstanțe n-au fost constatate, iar cele invocate de recurent nu pot fi considerate ca fiind excepționale.

În circumstanțele indicate, Colegiul penal conchide că, în speță nu sunt aplicabile nici prevederile art. 90 Cod penal, or, inculpata a fost condamnată la 7 ani închisoare, pentru săvârșirea unei infracțiuni *deosebit de grave*.

Reieșind din circumstanțele stabilite, Colegiul penal consideră concluziile instanțelor de fond în partea individualizării pedepsei corecte, iar argumentele recurentului în acest sens, neîntemeiate, deoarece pedeapsa stabilită inculpatei a fost individualizată conform prevederilor legale.

Concomitent, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului declarat de avocat și argumentele expuse în recurs au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel pe deplin le-a examinat și, apreciind toate probele în ansamblu, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

Astfel, Colegiul penal apreciază că, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CoEDO. În același context, Colegiul penal menționează că, deși art. 6§1 al CoEDO obligă instanțele judecătorești să-și motiveze hotărârile, însă Curtea a clarificat că acest lucru nu impune un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de parte (*Van de Hurk vs. Olanda, din 19.04.1994*).

Or, modul în care se aplică obligația de a motiva hotărârile judecătorești poate varia în funcție de natura acestora și trebuie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei (*Hiro Balani vs. Spania, din 09.12.1994*).

În concluzie, instanța de recurs menționează că nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârilor atacate sub aspectele invocate

de recurent, deoarece soluția adoptată de către instanțele inferioare este întemeiată și motivată.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7.2. În ce privește recursul suplimentar declarat de către avocat în numele inculpatei, Colegiul penal concluzionează că acesta este depus peste termenul legal prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, care indică expres că termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Instanța de recurs menționează că prevederile legale cu privire la termenul de recurs au un caracter imperativ, deoarece recursul declarat după expirarea termenului se consideră tardiv și nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual, dat fiind faptul că legea procesual-penală nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Potrivit dispozițiilor art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Unul dintre scopurile legii procesual penale este asigurarea egalității pentru toate părțile interesate în procesul penal, însă acest deziderat impune disciplinarea activității procesuale, inclusiv și prin stabilirea unor termene peremptorii.

În acest sens art. 230 al. (2) Cod de procedură penală impune obligația îndeplinirii în termen a actelor de procedură, sub sancțiunea decăderii din exercițiul dreptului. Astfel, neexecutarea în termen a unui drept procesual, conform sancțiunii menționate, duce la pierderea acestuia.

Potrivit prevederilor art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală și practica judiciară constantă, la calcularea termenului de apel se aplică sistemul de unități libere (zile libere) cu posibilitatea prelungirii termenului până la prima zi lucrătoare, dacă acesta urmează să se sfârșească într-o zi nelucrătoare. La calcularea termenului de apel, nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește.

Conform materialelor cauzei, dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 25 aprilie 2017, în prezența participanților la proces: acuzatorului de stat, inculpatei și avocatului, aceștia fiind anunțați că pronunțarea integrală a deciziei motivate va avea loc la 30 mai 2017, ora 14⁰⁰, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată (f.d. 99-103, vol.II).

Decizia motivată a fost pronunțată la 30 mai 2017, iar termenul de declarare a recursului conform art. 231 alin (3) Cod de procedură penală, a început să decurgă din 31 mai 2017 și s-a încheiat la 30 iunie 2017. Astfel, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, care se contestă a

fost pronunțată integral la 30 mai 2017, iar recursul suplimentar declarat de către avocatul Ivanov O. în numele inculpatei a fost întocmit și expediat de la Oficiul Poștal nr. 3 Chișinău la 29 august 2017, și înregistrat la Curtea Supremă de Justiție la 06 septembrie 2017 (f.d. 116-118, vol. II), prin urmare, a fost declarat peste termenul de 30 de zile stabilit de lege.

Astfel, Colegiul penal conchide că, recursul suplimentar declarat de către avocatul Ivanov O. în numele inculpatei Zapescu S. este inadmisibil, ca fiind declarat peste termen.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 2) și 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Ivanov Oxana în numele inculpatei Zapescu Sofia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui *Zapescu Sofia*, ca fiind vădit neîntemeiat, iar cel suplimentar, ca fiind declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 decembrie 2017.

Președinte

Ghenadie Nicolaev

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti